

POLGÁR ANIKÓ

Orpheusz galériája I.

(ALVÓ SZATÍR)

Figyeld meg, ahogy alszik, a bokor mellett,
összegömbölyödve, meztelenül.
A mellkas, a fej, a lábak sűrűn benőve:
bozontos-bolyhos, szétszalazhatatlan itt a rét.
Egy hússal-bőrrel bevont csontgereblye, egy nimfakéz,
rutinos mozdulattal, előre-hátra körbejár.
Megáll a pelyhes dombon, az alig látható,
fehér szálak között: nedves kopárság ez,
ruganyos, hús szatírfenék.
A nimfa szája alig látható, csak képzelhetjük,
ahogy a hátra rátapad, s maga mögött hagy
festéktől csillogó, nyirkos csiganyomot.
Kezd tóvá gyűlni már a nyál, a nedv:
a festő e pontokat sötétebb tónusokkal,
csillogón festette meg.
A nimfa kis mellein pedig, nézd,
e két simára nyaldosott, fehér kövön
két mozdulatlanra dermedt,
behúzott lábú, barna páncélú bogár.

Orpheusz galériája II.

(A NÍLUS)

A Nílus terült el itt, felkönyökölve,
kissé felhúzott lábbal, terpeszkezőn.
Testén a kis Erószok játszadoznak.
Csimbókba fonják a nedves szakállt,
cibálják hajfűrtjeit. Ketten a vállára ültek,
széttett lábbal, egymással szembe,

kis füttyjük éppen egymásba ér.
A legtöbben a vizet fröcskölük,
mellkasán lépkedve,
bujkálva huncutul a mellszőrök között.
Ugrálnak hárman a hasfalán,
mint óriási tamburinon.
Farkán rudat másznak néhányan,
egymást kacagva, egy épp most esett le róla,
kapálózva, egy a vízben prüszköl,
egy most vánszorog vissza,
kapaszkodva golyói nyúlott bőrkéibe.
A lába alatt átúszni és felbukkanni,
iszapos hajjal: a legnagyobb vagányság.
Ezt csak ketten merik, nézd,
a szájuk is sárral ment teli.
A térden lovagolni remek dolog:
kantárszárnak hoztak nádakat,
belevághatják a húsba, úgyse fáj neki.
Keze a combján: csúszdának is remek.
Felhőtlen a vidámság, mégis feszült a kép.
A Nílus épp mozdulni készül,
sejthető, hogy gyúlik benne így az izgalom.
Most még mosolyog, de felmorajlik mindjárt
és vadul áradni fog.

Orpheusz merevedése

„Imádni fogod ezt a várost, Eurüdiké!
Nézd, én terültem benne szét:
az a befedett kút a köldököm,
a legyezőként nyíló tér a has,
északabbra a mellkas ligete,
délen torony mered,
kupoláját pirosra mázolták imént.”
„Minek hoztad ezt a szóvirágot?
Nálunk nyersebb beszéd a divat.
Ha visszánő csontomra a hús,
meglovagollak megint,

s tépni fogom közben a mellszőrödet.
De most áttetsző vagyok, megfoghatatlan,
a hangom is csak hörgés, hallhatod.
Itt a legyezőket összecsukják,
és visszanyomják önmagukba a tornyokat.”



ÉN (DORIAN GRAY ALAPÍTVÁNY A FIATAL MŰVÉSZEKÉRT),
2009, OLAJ, VÁSZON, 70×50 CM